n Ven og hans Hustru.

Fortælling
af
J. J. F. Friis.

—∞—

dag, Lind!" udbrød jeg, da denne in kjære Ven ganske uventet traadte il mig. „Det er Nyt, som sjælden Men," vedblev jeg forundret, da emærkede hans alvorlige Ansigt og nkolske Blik, „er Du syg, eller hvad r ivejen?"

Aa, jeg er syg, hjertesyg til Døden", de min Ven, som efterat have trykin Haand, tog Plads ved Siden af Sofaen. „Jeg har ingen Hustru tet Hjem mere." Og dermed gav sig til at græde saa bitterlig, at en maatte røres, idet han holdt begge der for sit Ansigt. Af gode Grunde jeg den sørgelige Sammenhæng og den var hans Smerte for stor til, g syntes om at afbryde Udbrudet af overstrømmende Følelser.

g lod altsaa hans Taarer have frit idet jeg indskrænkede mig til at be- e ham med den inderligste Delta- Endelig syntes han at have grædt og idet han tørrede Taarerne af sine og sine Kinder, udbrød han: „Det de godt! Det er første Gang, at der ommen Taarer i mine Øjne, siden knusende Slag. Gudskelov, at jeg rædt ud, nu er jeg Mand igjen.

Men er Du ogsaa fuldstændig over- t om hendes Brøde," spurgte jeg nogen Betænkning. „Husk paa, at r den frygteligste Beskyldning, som Mand kan rette mod sin Hustru. Jeg altid anset hende for en meget let- g, men ingenlunde for en slet Kvinde, un syntes, idetmindste i min Nær- lse, at behandle Dig med megen Om- "

Bedrag Altsammen, Bedrag, min " svarede han med et mørkt Blik. skal selv være hendes og min Dom- thi jeg skal fortælle Dig Alt.

a jeg igaar kom hjem fra Byen for pise til Middag, kom jeg i Tanker at jeg skulde have en Departements- nde, som tilligemed nogle andre ældre de laa i vort Pulterkammer. og da kunde komme nærmest derind ved at ad Kjøkkentrappen, valgte jeg den Da jeg havde staaet noget og bla- Bunken, hørte jeg, at min Logerende hjem og lidt efter gik Døren atter og jeg hørte min Kones Stemme nde.

Hvor har Du dog været henne saa- ge?" spurgte hun. „Jeg har været Gange ved Døren med dette Stykke lekage, som jeg vilde, Du skulde ge."

Min søde, fortryllende Kusine," be- dte hendes Fætter.

Ingen Narrestreger," hørte jeg min e sige. „Spis sin Kage og hold saa nd, og naar Du har spist den, læg Tallerkenen under Hovedpuden i Din g, at Pigen ikke skal se den, naar kommer herind. Jeg skal nok selv e den igjen."

Hvornaar kommer Du saa efter den, Elskede?"

Har Du glemt, at det er Klubaften en?"

Jeg glemmer Alt i Din Nærværelse, Kusine," udbrød Fætteren, som rime- is havde omfavnet hende, thi nu hørte min Kone sige: „Der har Du dette Din Næsvished." Og nu gav hun enten et Kys eller et Slag paa Kin- jeg kan ikke afgjøre hvilket. Jeg e nu, at han hviskede Noget til hende, rtil jeg hørte hun svarede: „Spis Kage og hold sin Mund! Nej, lad nu gaa, søde Rudolph, jeg venter d hvert Øjeblik, og der er jo ikke saa ge til iaften."

ermed hørte jeg, hun forlod Værelset. stod som himmelfalden, ude af Stand at røre mig af Stedet. Et frygteligt var gaaet op for mig, og jeg følte ks, at det vilde være mig umuligt at sammen med en Hustru, der saaledes de lesle med en Anden bag sin Mands g. Jeg listede mig ud af Pulterkam- et, der ved en tynd Bræddevæg var ilt fra Fætterens Værelse, og kom, mærket af Alle, ad den samme Vej age til Hovedindgangen, hvorpaa jeg ind i mit eget Værelse og satte mig for at overveje, hvad jeg helst burde e mig for.

Min første Hensigt var at gaa ind til n, forlange Tallerkenen, som var skjult er Hovedpuden, kaste den for min nes Fødder og dermed tage Afsked med de for bestandig; men jeg opgav snart e Forsæt, thi hvad kunde jeg bebrejde de uden en uforsvarlig Letsindighed, hun desuden vilde søge at dække ved henvise til sit Slægtskabsforhold med yngelen. Nej, jeg maatte tømme Bæ- et til den sidste Draabe og se at spille medie ligesaa godt som hun kunde, til den Tid kom, jeg skulde gaa i Klub- . I Klub! Saa kom jeg til at tænke paa, hvorledes de efter al Sandsynlighed havde benyttet Tiden, hver Gang jeg var derhenne, og blev derved næsten rasende til Affindighed.

„Fat Dig, fat Dig, Lind!" sagde jeg da atter til mig selv, og endelig troede jeg ogsaa at have fattet mig saaledes, at jeg kunde vove mig i Kast med min Kone. Jeg ringede altsaa paa Døren.

„Hvem er det?" spurgte hun indenfor.

„Det er mig, min Pige, luk op!"

„Sig først, hvad Du vil bøde, fordi Du er bleven saa længe borte?" lød det indenfor; men ved at høre hendes Stemme følte jeg straks, at jeg var kommen ud af Fatningen og maatte spille min Komedie paa en anden Maade.

Jeg havde nemlig bestemt mig til at ville være oprømt, ja endogsaa lystig, fortællende, at jeg havde drukket et Par Glas Portvin, men jeg faldt, som sagt, straks ud af denne Rolle og maatte gjøre mig syg, saa godt det lod sig gjøre. Jeg sagde derfor: „Aa, luk op, jeg er ikke ganske vel!" I næste Øjeblik fløj Døren op og hun saa paa mig med et forbavset Blik.

„Ja, Du ser ganske vist meget daarlig ud, hvordan har Du det, Erik? Gaa dog for Guds Skyld iseng og lad os faa Bud efter Doktor Ploug."

„Aa, nej, aa, nej," svarede jeg; „jeg har først fornylig faaet mit Ildebefindende og det gaar nok over, naar jeg forholder mig rolig. Nu vil jeg sætte mig ned hos Dig, medens Du spiser Din Middagsmad, thi jeg har tabt al Appetit."

„Det er dog rigtig kjedelig," svarede hun, „thi jeg har netop idag villet overraske Dig med en Æblekage, jeg selv har lavet og som, urost, er meget god."

„Du har jo alligevel overrasket mig med den," svarede jeg med Betydning; „Tak for Din gode Vilje dermed, men idag er det mig umuligt at smage det Mindste af Nogetsomhelst."

„Aa, prøv blot et eneste lille Stykke for min Skyld," bad hun nok saa indtrængende, idet vi satte os tilbords, „og tag saa et Glas Portvin til."

„Plag mig nu ikke mere, kjære Kone," svarede jeg noget heftigt, thi denne Æblekagepassiar pinte mig forfærdeligt, kan Du nok vide, men pludselig fik jeg en lys Ide.

„Lad Pigen bringe min Portion ind til Din Fætter, det er vist længe siden, at han har spist saa delikate Sager, thi Sligt tages ikke gjerne paa et Spisekvarter." Hun betænkte sig lidt. Ak, tænkte jeg, gid hun dog vilde fortælle mig, at hun alt havde betænkt ham med et Stykke, hvormeget vilde hun ikke derved vinde i mine Øjne.

„Vi ville gjemme det til iaften," svarede hun med noget usikker Stemme, „thi naturligvis gaar Du ikke i Klubben iaften. Jeg laver et Glas Punsch til Kagen, og naar Du og han saa har spillet et Parti Frantsfus eller to, saa gaar Du tilsengs for at vaagne imorgen som en hel Karl."

„Kan jeg spille Kort iaften," svarede jeg med nogen Bitterhed, „saa kan jeg ligesaa godt gjøre det i Klubben som her. Iøvrigt har jeg en vigtig Sag at afgjøre iaften, saa jeg neppe kommer til at spille Kort. Velbekomme Dig, naar Du har spist! Jeg vil gaa ind og se, om jeg kan arbejde lidt, men vil Du lave mig en stærk Kop Kaffe og bringe mig den ind, saa skal Du have Tak."

Saasnart jeg var kommen ind i mit eget Værelse, tog jeg alle mine Værdipapirer frem, som jeg derefter puttede i min Frakkes Brystlomme, ligesom jeg ogsaa samlede alle mine rede Penge, som jeg ligeledes tog til mig, thi gik min sørgelige Anelse i Opfyldelse, var det mit bestemte Forsæt, ikke mere at vende tilbage til mit Hus, hvor jeg til den Dag havde levet saa lykkeligt. Ret som jeg var færdig hermed, kom min Kone ind med Kaffen, som hun satte paa Bordet foran mig, hvorpaa hun satte sig paa en Stol ved Siden af, tog mig i Haanden og sagde: „Søde Erik, jeg har en Bøn til Dig, som Du ikke maa afslaa: bliv hjemme hos mig iaften, Du har ikke godt af at gaa ud."

„Jeg maa afsted, kjære Kone," svarede jeg, „men jeg skal love Dig at være tilbage saa hurtig som mulig, maaske før Du venter det."

Hun saa eftertænksomt paa mig. Det forekom mig, som om hun kjæmpede med sig selv, men da hun saa, at jeg tog nogle Papirer frem, som for at gjennemlæse dem, rejste hun sig med et Suk og forlod Værelset.

For at jeg kunde være sikker paa, at Pigen ikke skulde møde mig, naar jeg ad Kjøkkentrappen gik til Pulterkammeret, sendte jeg hende i et Ærinde til den anden Ende af Byen en halv Timestid før jeg forlod Huset.

Da min Kone havde hjulpet mig Tøjet paa og jeg vilde til at gaa, faldt hun mig om Halsen og sagde med bevæget Stemme: „Erik, Du har ikke kysset mig idag, siden Du kom hjem!"

„Naar man har det som jeg," svarede jeg, „kan man ikke have Lyst til Galanterier; men nu Farvel, kjære Kone." Og dermed berørte jeg flygtig hendes Læber, uagtet Gud ved, det kostede mig Overvindelse nok.

Jeg gik nu nogle Skridt henad Gaden, men vendte pludselig om, som om jeg havde glemt Noget, og ilede derefter ad den oftere beskrevne Vej op paa Pulterkammeret. Jeg havde neppe været der et Kvarter, før jeg hørte min Kone træde ind til sin Fætter.

„O, nej, lad være med at aflaase Døren, thi jeg gaar lige straks igjen."

„Men er det efter Aftalen, søde Kusine?" begyndte Fætteren bebrejdende. „Hvor jeg har længtes efter denne Time og saa forlader Du mig straks, af hvad Grund, om jeg maa spørge?"

„O, Gud, Rudolph," svarede hun, „jeg er saa urolig og ængstelig, saa jeg ikke kan sige Dig det. Lind kom hjem i Middags og var saa besynderlig, som jeg ingensinde har seet ham før. Han sagde vel, at han var syg, men jeg tror bestemt, at det var slet ikke deraf, han var lidende."

„Hvad mener Du da, han fejlede?"

„Efter den Maade, hvorpaa han optraadte imod mig, har jeg faaet den Tanke, at Nogen maa have vakt hans Mistanke ligeoverfor Dig og mig. Gud, skulde dette være Tilfældet, saa er jeg grændseløs ulykkelig."

„Vær nu ingen Gaas, kjæreste Kusine, hvor kan nogen være falden paa det! Hvad ved man? — Ingenting! Hvad kan man sige os paa? — Ikke det Allermindste. Plag Dig derfor ikke med unyttig Frygt og lad os nyde de Timer, som Kjærlighedens Gud i Aften giver os," vedblev han.

„Nej, nej, søde Rudolph," svarede min Kone. „Naar jeg har taget Tallerkenen, saa gaar jeg; men paa Lørdag har vi jo igjen Klubaften, og inden den Tid maa jeg være kommen under Vejr med, hvad Lind egentlig fejler, og skulde det da vise sig, at min Frygt har været ugrundet, skal Du ikke komme til at fortryde, at Du iaften er mig lydig."

Hun maatte nu have faaet Tallerkenen, thi jeg kunde tydelig forstaa, at hun baade i Ord og Gjerning værgede sig imod hans Paatrængenhed, ved hvilken Lejlighed Tallerkenen faldt klirrende paa Gulvet, men nu blev jeg uvilkaarlig belagen af en Heftighed, som lignede Raseri, og uden at jeg var mig selv mægtig og uden at det var mig muligt at give anden Lyd fra mig end nogle uartikulerede Toner, slog jeg med min knyttede Næve et saadant Slag paa den tynde Bræddevæg, at den gav sig i alle Fuger og det gav dundrende Gjenlyd i det hele Hus.

Min Kone udstødte et gjennemtrængende Skrig, og medens dette endnu gjenlød i mine Øren, forlod jeg ilsomt Kammeret.

Som et beruset Menneske ravede jeg ned ad Kjøkkentrappen. I Porten mødte jeg Pigen, der kom tilbage, og jeg havde nu, mærkelig nok, saa megen Fatning, at jeg med tilsyneladende Rolighed kunde sige til hende: „Jeg glemte at sige mine Kone, at jeg ikke kommer hjem inat. Jeg forlod hende hos Hr. Møller, der kan Du træffe hende."

Min Ven taug nu pludselig og hensank, som det syntes, i de sørgeligste Tanker, hvori jeg troede, at det var bedst at lade ham forblive en føje Stund. Endelig udbrød jeg, thi al Trøst fandt jeg unyttig, ja ham selv maaske besværlig: „Du vil altsaa skilles fra hende?"

Han rystede paa Hovedet.

„Af flere Grunde vil jeg ikke skilles fra hende," udbrød han, som en Mand, der alt har taget sin Beslutning; „saa skulde jeg jo mødes med hende gjentagne Gange, og selv om jeg kunde væbne mig derimod, saa skulde jeg jo dele min Formue med hende, og den halve Del deraf vilde være nok for hende og hendes Forfører til efter Separationstidens Udløb at gifte sig og leve flot paa min Bekostning."

„Hvad da?" spurgte jeg forundret. „Du vil ikke se hende og ikke skilles ved hende; det kan jeg ikke forstaa."

„Jeg har isinde at drage til Udlandet og det endnu imorgen," lød hans Svar, „for, efterat have søgt Adspredelse ved vidtløftige Rejser, at skjule min Sorg i en eller anden stille Afkrog derude."

„Men Du vil da ikke lade hende aldeles uden Subsistentsmidler?" spurgte jeg misbilligende. „Jeg ved nok, hun var en fattig Pige, da Du ægtede hende, men Sligt kan Dit gode Hjerte alligevel ikke gjøre imod hende. Hendes Fremtid kan blive sørgelig nok foruden det."

„Det har jeg heller aldrig tænkt paa," svarede min Ven. „Alt, hvad jeg efterlader mig hos hende, endog mine Gangklæder, maa hun beholde som Sit; alene det er en Kapital, thi mit Indbo er ässureret for 2000 Daler. Jeg vil desuden betale Huslejen til Flyttetid, Pigens Løn og Underhold til Skiftetid, hvilket 200 Daler rigelig kan dække, og endelig vil jeg give hende 2,000 Daler, imod at hun udleverer mig min Forlovelsesring og min Medaillon, som hun bærer om Halsen. Naar jeg saa har været saa længe borte, som jeg kan tænke, at denne Formue kan holde ud, vil jeg underhaanden forhøre mig om hendes Skjæbne og Levevis. Saa sandt der er en retfærdig Gud til, vil Straffen da have rammet det forbryderiske Par paa en eller anden Maade og Angeren derved fundet Vej til hendes Hjerte. Jeg antager, at Forføreren saa har ødelagt hendes Formue for længe siden, thi han er en yderst letsindig Person, hvis Penge aldrig kunne slaa til og som f. Ex. skylder mig Husleje for de to sidste Maaneder. Han har rimeligvis da skilt sig fra hende og saa skal min Hjælp ikke udeblive, uagtet jeg vedbliver at staa hende lige fjern."

Han taug atter, og jeg overvejede i mit stille Sind hans Plan.

„Det er nu min Begjæring til Dig, kjære Ven," begyndte han pludselig igjen, „og jeg vil sætte overordentlig Pris paa dette Venskabsstykke, at Du vil gaa hen til hende med det Samme, overlevere hende denne Ring, som hun selv har sat paa min Finger, levere hende uden Betingelser de 200 Daler, men derimod ikke afgive de 2,000 uden at hun for sin Part udleverer Dig min Ring og Medaillonen. Kl. 4 skal jeg være hos Dig igjen for at høre Udfaldet af Din Sendelse."

„Det er en yderst ubehagelig Kommission, Du der har givet mig, og jeg vilde ønske, den var vel overstaaet, men for Din Skyld skal jeg gjøre det."

„Jeg ventede intet Mindre af Dit Venskab," udbrød han. „Gud velsigne Dig, og Farvel saalænge!"

Det vil nu være paa Tide at meddele nogle Oplysninger om min Ven Lind og mit Forhold til ham.

Erik Lind var eneste Søn af et Par velstaaende Forældre, som han imidlertid mistede omtrent paa en Gang, da han var tolv Aar gammel, hvorefter hans ikke ubetydelige Formue blev overgiven til en af Retten udnævnt Formynder, eftersom han ingen nære Slægtninge havde. Han skulde derefter studere, men da han aldeles ikke havde Lyst dertil og fik vel mange Lommepenge, gik det kun langsomt hermed. Dog lykkedes det ham at slæbe sig igjennem Artium, men videre kom han heller ikke, og nu søgte han paa bedste Maade at slaa Tiden ihjel uden dog at hengive sig til de Udskejelser, som unge Mennesker, især naar de have nogen Formue, saa let kunne fristes til i Kjøbenhavn.

Vort Bekjendtskab stammede derfra, at vi boede sammen i et Hus og saaledes ikke kunde Andet end komme sammen af og til. Vi bleve snart fortrolige Venner, endskjønt Lind ellers ikke søgte Manges Omgang, og da han snart mærkede, hvormeget jeg maatte døje for Udkommet, tilbød han endog at hjælpe mig med et maanedligt Laan, som jeg saa engang kunde tilbagebetale ham i en samlet Sum, naar jeg kom i bedre Vilkaar. Jeg har heldigvis forlængst opfyldt denne Forpligtelse, men er derfor ligefuldt Erik Lind hjertelig taknemmelig for hans Bistand, uden hvilken jeg idetmindste ikke saa let havde faaet Ende paa mine Studeringer.

Man kan altsaa heraf se, at Erik Lind maa have været, hvad man kalder et godt Menneske, men det er i Grunden ogsaa det Hele, man kan sige om ham. Han vilde gjerne pleje sin Magelighed, troede Alle vel og vilde helst have Fred med Enhver, idet han søgte at undgaa Alt, hvad der kunde volde ham Ubehagelighed. Følte han sig derimod nogensinde skuffet af Nogen, troede han ikke dette Menneske mere og kunde da ikke siges fri for en vis Uforsonlighed, han kunde trods al sin Godmodighed være hvad man kalder stiv som en Kariolhest lige over for en en Gang fattet Anskuelse.

Kort efter at jeg havde taget Kandidateramen som Polytekniker foretog jeg en Rejse med offentlig Understøttelse, paa hvilken jeg var borte i tre Aar, og da jeg kom tilbage derfra, viste det sig, at Mester Erik, som jeg plejede at kalde ham i vore fortrolige Samtaler, i Mellemtiden ikke alene var bleven forlovet, men ogsaa gift.

Ved Begyndelsen af min Rejse havde vi verlet et Par Breve med hinanden, hvilket imidlertid snart holdt op fra Linds Side, ganske vist ikke saameget fordi han havde faaet Andet at tænke paa, eftersom han nu gik paa Frierfødder, men fordi jeg vidste, at han hadede Brevskriveri som Pesten. Da jeg senere spurgte ham, hvorfor han ikke havde meldt mig sin Forlovelse og sit Giftermaal, svarede han med sin urokkelige Alvor, at han dog en Gang vilde have den Fornøjelse at overraske mig, der som god Mathematiker ellers forstod at beregne Alt forud. (Ftf.)

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson, Assist. Kass.

Citizens National Bank,

Grundkapital: $50,000.

ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udföres.

Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —

T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,

DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

C. O. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska. —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkassering, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank

St. Paul, Nebraska

Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm

DRUGGIST OG APOTHEKER,

— Forhandler af —

Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

CIGARER AF BEDSTE KVALITET.

☞ Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter

OG JERNBANEBILLETTER

— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —

Grundejendom solgt og byttes

Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".

Ansøgning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nysted, eller

Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,

41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er **den eneste skandinaviske Læge i Amerika**, som har gjort Behandling og Kur af **kroniske** og **private** Sygdomme til specielt Fag, og er i Stand til at tale og brevexle med norske og danske Patienter paa **deres eget Sprog.**

Dueligt Behandling, Udrødelig Tavshed, Den yderste Omsorg, Rutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom **Rheumatisme** og **Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia** eller **daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Sukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Tindsstemning, urent Blod, Skrofler** eller **Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet,** kort alle **kroniske Sygdomme,** behandles med stort Held.

Kvindesygdomme af ethvert Slags, saasom **almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsvordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter** og hvilkensomhelst Sygdom **eiendommelig for Kvinder,** behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder og Udsvævelser, saasom **Skappelse, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg,** imeriefuld **Urinladning,** behandles hurtigt, og i **dybeste Tavshed** ved fikre og ufeilbarlige Midler, **ukjendte af andre herværende Læger.** Undgaa advarerende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedragerri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i **dybeste Hemmelighed.**

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med **fuld Tillid og Fortrolighed,** da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street. Chicago, Ill.